

ИВА СИМЕОНОВА

ПРЕДГОВОР

chitanka.info

„Човешкост“ по време на пандемия — така бих определила най-кратко и точно съдържанието на книгата „Ежедневности“. И перифразата на великия роман на Маркес съвсем не е случайна. Защото стилът на разказване е идентичен — без претенции за модерност и изключителност, но и без нито една ненамерила мястото си дума, без нито едно самоцелно изречение или отегчително описание. Различните човешки съдби — частици от големия пъзел — са извадени от кутията („Пъзел“) и са разкрити простичко, „ежедневно“ и тъкмо затова завладяващо със своята искреност и непосредственост — така, както го може само един истински разказвач. Разбира се, тук Илия веднага ще възрази, че двете творби са несъизмерими, защото той е от Човеците, за които скромността е запазена марка. Но прочитайки неговите истории, аз някак си „познах“ в тях същото послание — че пътят на Живота е криволичещ, наситен с много неочаквани превратности, че болката няма срок на годност („Тишина“), че в нашето забързано, объркано и тревожно битие сме забравили да обичаме, но знаем как се мрази.

И в същото време точно Животът побеждава и страха от тоталното унищожение („Сън“), и войните в глобален и съседски план („Великден“), и преглътнатите сълзи на родителската самотност („Вайбър“), и тъжното осъзнаване, че срещу злобата и завистта ваксина няма („Бърз влак 1622“). Триумфът на тази победа е в отстояването на каузата на толерантността, взаимното уважение и Доброто, както заявява авторът в „24 май“. В съхранените спомени, с които стопляме душите си в моменти на страдание („Болка“). В усмивките на Слънчевите хора. Във вярата, че „ковид е и любов — онази, разтърсващата и всепобеждаващата... Тя си пробива път през тунела на страданието и болката и ги подчинява по някакъв си неин начин.“ („Лекари“) Като реализация на човешкостта във време на криза и като гаранция за бъдещност.

Всеки от нас има мерна единица за важните неща в живота и може да открие в него най-стойностния смисъл, най-чаканото щастие, най-невероятното чудо, най-любимия човек — този, с когото оцелостяваме себе си. Защото истинското случване започва „там, където спираме да говорим и мислим като за «аз» и започваме да се чувстваме като «ние»“.

Навярно всеки читател би идентифицирал себе си или някоя ситуация от своето ежедневие с разказаните истории и техните герои. Но наглед познатите неща, които наблюдаваме всеки ден, в книгата като че ли придобиват нова битийност, приканвайки ни да се замислим и да ги погледнем с други очи. А това авторът на „Ежедневности“ го е направил по удивителен начин — повествованието представя един изключителен усет към детайла, който е резултат от умението да се прогледне зад видимостта на нещата, да се доловят нежните струни на душата, да се пресътвори в думи неизреченото.

Така почувствах аз последното (надявам се — не последно във времето) откровение на Илия Михайлов. И съм сигурна, че всеки от вас, бъдещите читатели, ще го усети по своя собствен начин. Защото повелителите на словото правят точно това — докосват, затрогват, очароват, пречистват, извисяват... За да ги има Живота и Любовта. Извън пандемията от коронавируса. Извън границите на пространството и времето.

Ива Симеонова, СУ „Йоан Екзарх“ гр. Шумен

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.